PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMO (penktoji kolegija) NUTARTIS

2008 m. gegužės 19 d. *

Byloje T-144/04

Télévision française 1 SA (TF1), įsteigta Nantere (Prancūzija), atstovaujama advokatų J.-P. Hordies ir C. Smits,

ieškovė,

prieš

Europos Bendrijų Komisiją, atstovaujamą J. Buendía Sierra, M. Niejhar ir C. Giolito,

atsakovę,

palaikomą

Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues,

įstojusios į bylą šalies,

* Proceso kalba: prancūzų.

dėl prašymo panaikinti 2003 m. gruodžio 10 d. Komisijos sprendimą 2004/383 dėl valstybės pagalbos, kurią Prancūzija suteikė televizijos kanalams „France 2“ ir „France 3“ (OL L 361, 2004, p. 21),

EUROPOS BENDRIJŲ
PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas M. Vilaras (pranešėjas), teisėjai M. Prek ir V. Ciucă,

kancleris E. Coulon,

priima šią

Nutartį

Ginčo aplinkybės

1 1993 m. kovo 10 d. ieškovė *Télévision Française 1 SA* (toliau – *TF1*), privataus komercinio televizijos kanalo *TF1* savininkė, Komisijai pateikė skundą dėl dviejų Prancūzijos televizijos visuomeninių kanalų *France 2* ir *France 3* finansavimo bei eksploatacijos būdų. Skunde nurodomi EB 81 straipsnio, EB 86 straipsnio 1 dalies ir EB 87 straipsnio pažeidimai.

2 1996 m. vasario 2 d. ieškovė Komisijai pateikė ieškinį dėl neveikimo.

3 1999 m. birželio 3 d. Sprendimu *TF1 prieš Komisiją* (T-17/96, Rink. p. II-1757) Pirmosios instancijos teismas pripažino Komisiją kalta, konstatavęs, kad ši institucija vengia priimti sprendimą dėl dalies ieškovės skundo, susijusio su valstybės pagalba.

4 1999 m. rugsėjo 27 d. Komisija pradėjo oficialią tyrimo procedūrą pagal EB 88 straipsnio 2 dalį dėl investicinių subsidijų, kurias 1988–1994 m. gavo *France 2* bei *France 3*, ir kapitalo dotacijų, kurias gavo *France 2*.

5 2003 m. gruodžio 10 d. Sprendimu 2004/838/EB dėl valstybės pagalbos, kurią Prancūzija suteikė televizijos kanalams *France 2* ir *France 3* (OL L 361, 2004, p. 21, toliau – skundžiamas sprendimas), Komisija nusprendė, kad „investicinės subsidijos, kurias Prancūzija išmokėjo *France 2* ir *France 3* kanalams, ir kapitalo dotacijos, kurias Prancūzija nuo 1988 m. iki 1994 m. išmokėjo *France 2* kanalui, sudaro su bendrąja rinka pagal EB 86 straipsnio 2 dalį suderinamą valstybės pagalbą“ (skundžiamo sprendimo pirmas straipsnis). Šis sprendimas netaikomas mokesčiui už naudojimąsi televizijos imtuvais, kuris buvo įteisintas 1949 m. liepos 30 d. Prancūzijos įstatymu Nr. 49-1032, nes apie šį mokestį nebuvo kalbama sprendime pradėti oficialią tyrimo procedūrą (skundžiamo sprendimo 25 konstatuojamoji dalis).

6 2004 m. vasario 3 d. laišku Komisija perdavė skundžiamo sprendimo kopiją ieškovei, kuri ją gavo 2004 m. vasario 4 dieną.

Procedūra ir šalių reikalavimai

7 2004 m. balandžio 13 d. faksu Pirmosios instancijos teismo kanceliarijai buvo pateiktas šis ieškinys (originalas kanceliarijai pateiktas balandžio 15 dieną).

8 2004 m. liepos 9 d. dokumentu Prancūzijos Respublika pateikė prašymą įstoti į bylą palaikyti Komisijos reikalavimus. Šis prašymas patenkintas 2004 m. rugsėjo 6 d. Pirmosios instancijos teismo ketvirtosios kolegijos pirmininko nutartimi.

9 Kadangi nuo 2004 m. rugsėjo 13 d. Pirmosios instancijos teismo kolegijų sudėtis buvo pakeista, teisėjas pranešėjas paskirtas penktosios kolegijos pirmininku, kuriai dėl šios priežasties priskirta ši byla.

10 Ieškovė Pirmosios instancijos teismo prašo:

— pripažinti ieškinį priimtinu,

— panaikinti ginčijamą sprendimą,

— priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas ir priimti sprendimą dėl bylinėjimosi išlaidų Prancūzijos Respublikos atžvilgiu.

11 Komisija, palaikoma Prancūzijos Respublikos dėl ieškinio priimtinumo ir klausimo dėl bylinėjimosi išlaidų, Pirmosios instancijos teismo prašo:

— atmesti ieškinį kaip nepriimtiną,

— nepatenkinus šio reikalavimo, atmesti ieškinį, nes jis teisiškai akivaizdžiai nepagrįstas,

— priteisti iš ieškovės bylinėjimosi išlaidas.

12 Dublike ieškovė Pirmosios instancijos teismui pateikė prašymą nurodyti Komisijai pateikti laišką, kurį ji 2003 m. gruodžio 10 d. išsiuntė Prancūzijos valdžios institucijoms ir kuriuo jas paragino pateikti pastabas bei pasiūlymus dėl mokesčio teisinio statuso pakeitimo.

Teisinis pagrindas

13 Remiantis Pirmosios instancijos teismo Procedūros reglamento 113 straipsniu, Pirmosios instancijos teismas, priimdamas sprendimą pagal to reglamento 114 straipsnio 3 ir 4 dalyse nustatytus reikalavimus, išklausęs šalis, bet kuriuo metu savo iniciatyva gali nuspręsti, ar viešosios tvarkos požiūriu nėra draudimo tęsti bylos nagrinėjimą, kuris gali būti nutrauktas dėl ieškinio senaties termino nesilaikymo ir dėl Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies pažeidimo.

14 Be to, remiantis Procedūros reglamento 111 straipsniu, jeigu ieškinys akivaizdžiai nepriklauso Pirmosios instancijos teismo jurisdikcijai arba jeigu jis akivaizdžiai nepriimtinas arba akivaizdžiai teisiškai nepagrįstas, Pirmosios instancijos teismas gali motyvuota nutartimi ir nesiimdamas jokių kitų veiksmų nagrinėjamoje byloje priimti sprendimą dėl šio ieškinio.

15 Šiuo atveju Pirmosios instancijos teismas mano, jog iš bylos dokumentų ir šalių pateiktų paaiškinimų pakankamai aišku, kad galima priimti sprendimą dėl šio ieškinio nepradėjus žodinės procedūros ir nenurodant imtis ieškovės prašomų proceso organizavimo priemonių.

Dėl ieškinio priimtinumo atsižvelgiant į ieškinio senaties terminą

16 Ieškovė ir Komisija mano, kad ieškinio senaties terminas prasidėjo 2004 m. vasario 4 d., kai ši institucija pranešė ieškovei apie skundžiamą sprendimą, ir baigėsi 2004 m. balandžio 14 d. vidurnaktį.

17 Tačiau Komisija, teigdama, kad ieškinys buvo pateiktas faksu 2004 m. balandžio 13 d., o originalas – 2004 m. balandžio 15 d., prašo Pirmosios instancijos teismo patikrinti, ar buvo laikytasi imperatyviųjų nuostatų, išdėstytų Procedūros reglamento 43 straipsnio 6 dalyje.

18 Pagal EB 230 straipsnio penktąją pastraipą ieškinys dėl panaikinimo turi būti pateiktas per du mėnesius nuo akto paskelbimo ar nuo pranešimo apie jį ieškovui dienos arba, jei to nebuvo padaryta, nuo tos dienos, kai ieškovas apie jį sužinojo.

19 Iš šios nuostatos formuluotės galima spręsti, kad sužinojimo apie aktą datos, kaip ieškinio senaties termino skaičiavimo pradžios, kriterijus yra papildomas, palyginti su akto paskelbimu arba pranešimu apie jį (2005 m. lapkričio 21 d. Pirmosios instancijos teismo nutartis *Tramarin prieš Komisiją*, T-426/04, Rink. p. II-4765, 48 punktas ir minėta teismo praktika).

20 Be to, dėl aktų, kurie pagal nusistovėjusią šios institucijos praktiką, yra skelbiami *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje*, nors ir šis skelbimas nėra jų taikymo sąlyga, Teisingumo Teismas ir Pirmosios instancijos teismas yra pripažinę, kad susipažinimo su priimtu aktu datos kriterijus nėra taikytinas ir kad ieškinio senaties terminas skaičiuojamas nuo jo paskelbimo. Šiomis aplinkybėmis susijusios trečiosios šalys gali pagrįstai tikėtis, kad atitinkamas aktas bus paskelbtas žr. 19 punkte minėtos nutarties *Tramarin prieš Komisiją* 49 punktą).

21 Šiuo atveju, laikydamasi 1999 m. kovo 22 d. Tarybos reglamento (EB) Nr. 659/1999, nustatančio išsamias EB Sutarties 93 straipsnio taikymo taisykles, 26 straipsnio 3 dalyje nustatytos pareigos, Komisija paskelbė skundžiamą sprendimą 2004 m. gruodžio 8 d. *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje.*

22 Taigi remiantis Procedūros reglamento 102 straipsnio 1 dalimi, ieškinio senaties terminas prasidėjo būtent „nuo keturioliktos dienos po paskelbimo *Europos Sąjungos oficialiajame leidinyje* pabaigos“, t. y. nuo 2004 m. gruodžio 22 d. vidurnakčio, o ne nuo pranešimo ieškovei apie skundžiamą sprendimą datos, kaip neteisingai mano ieškovė ir Komisija. Atsižvelgiant į šiuos argumentus ir kartu pritaikius EB 230 straipsnio penktosios pastraipos bei Procedūros reglamento 101 straipsnio ir 102 straipsnio 2 dalies nuostatas, ieškinio senaties terminas pasibaigė penktadienį, 2005 m. kovo 4 d. vidurnaktį.

23 Šiuo atveju ieškovė ieškinį pateikė 2004 m. balandžio 13 d., t. y. kelis mėnesius prieš pradedant skaičiuoti ieškinio senaties terminą. Todėl šis ieškinys yra priimtinas, nes buvo pateiktas laiku.

Dėl ieškinio priimtinumo pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalį ir dėl jo akivaizdaus nepagrįstumo

24 Nepriešta raudama dėl priimtinumo pagal Procedūros reglamento 114 straipsnį, Komisija, palaikoma Prancūzijos Respublikos, teigia, kad visas ieškinys yra nepriimtinas, nes neatitinka Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies reikalavimų. Papildydama šį teiginį Komisija pabrėžia, kad ieškovės kaltinimai akivaizdžiai nepagrįsti.

25 Ieškovė teigia, kad jos ieškinys priimtinas. Kaip ir pareigos motyvuoti institucijų aktus atveju, ieškinio tikslumo pareiga yra mažesnė, jei aktas priimamas atsižvelgiant į žinomą teisinį kontekstą. Taigi ieškinyje tiesiog išreiškiamas aiškiai numatomas tolesnis per administracinę procedūrą paaiškėjęs ieškovės ir Komisijos požiūrių skirtumas. Taigi ieškinys gali būti išdėstytas glaustai, o Komisija negali nežinoti ar nenumanyti jame pateiktų argumentų, juo labiau kad ji pateikė atsiliepimą į ieškinį. Tariamai nesuprasdama nurodytų argumentų, Komisija padarytų išvadą, kad jų nėra. Taip ji per plačiai aiškintų ieškinio priimtinumo nagrinėjimo apimtį.

26 Pirmosios instancijos teismas iš karto pabrėžia, kad šiuo atveju iškilęs klausimas dėl nepriimtinumo nėra susijęs su ieškinio netikslumu nurodant skundžiamą sprendimą ar neaiškiai išdėstant reikalavimus ieškinyje. Atvirkščiai, nekyla jokios abejonės, kad ieškinyje aiškiai nurodytas skundžiamas sprendimas ir jame pateiktais kaltinimais siekiama panaikinti šį sprendimą ir prisiteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

27 Klausimas dėl nepriimtinumo keliamas imant atskirai kiekvieną ieškinyje pateiktą kaltinimą ir yra grindžiamas tuo, kad nė vienas ieškinyje pateiktas ar galintis atrodyti pateiktas kaltinimas neatitinka Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalyje nurodytų aiškumo reikalavimų. Taigi klausimas dėl nepriimtinumo turi būti nagrinėjamas atsižvelgiant į kiekvieną kaltinimą atskirai, jei reikia, juos suskirsčius į argumentus.

28 Tokiu atveju reikia priminti, kad remiantis Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies c punktu kiekviename ieškinyje turi būti nurodytas bylos dalykas ir pateiktų argumentų santrauka.

29 Remiantis nusistovėjusia teismo praktika, jie turi būti nurodyti pakankamai aiškiai ir tiksliai, kad atsakovė galėtų pasirengti gynybai, o Pirmosios instancijos teismas prireikus išspręsti bylą nesiremdamas jokia kita informacija. Siekiant užtikrinti teisinį saugumą ir tinkamą teisingumo vykdymą, tam, kad ieškinys būtų priimtinas, reikia, jog svarbiausios faktinės ir teisinės aplinkybės, kuriomis jis grindžiamas, ieškinio tekste būtų nurodytos nuosekliai ir suprantamai. Nors ieškinys konkrečiais klausimais gali būti paremtas ir papildytas pateikiant nuorodą į prie jo pridėtų dokumentų ištraukas, bendroji nuoroda į kitus dokumentus, netgi ieškinio priedus, negali kompensuoti pagrindinių teisinės argumentacijos elementų nebuvimo. Pirmosios instancijos teismas neprivalo ieškinio prieduose ieškoti ir nustatyti pagrindų bei argumentų, kuriuos jis galėtų laikyti ieškinio pagrindo sudedamąja dalimi, nes priedai atlieka tik įrodomąją ir pagalbinę funkciją (žr. 1993 m. lapkričio 29 d. Pirmosios instancijos teismo nutarties *Kelman prieš Komisiją*, T-56/92, Rink. p. II-1267, 21 punktą; 1999 m. balandžio 20 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *Limburgse Vinyl Maatschappij ir kt. prieš Komisiją*, nuo T-305/94 iki T-307/94, nuo T-313/94 iki T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 ir T-335/94, Rink. p. II-931, 39 punktą bei nurodytą teismo praktiką, ir 2005 m. gruodžio 14 d. Sprendimą *Honeywell prieš Komisiją*, T-209/01, Rink. p. II-5527, 55–57 punktus bei nurodytą teismo praktiką).

30 Remiantis pirmiau išdėstytais argumentais, galima daryti išvadą, kad, nagrinėjant ieškinio atitiktį Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 daliai, dubliko turinys tokiu atveju yra nesvarbus. Visų pirma, teismo praktika (žr. 1997 m. vasario 27 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *FFSA ir kt. prieš Komisiją*, T-106/95, Rink. p. II-229, 125 punktą ir 1999 m. sausio 28 d. Sprendimo *BAI prieš Komisiją,* T-14/96, Rink. p. II-139, 66 punktą) dėl dublike pateiktų pagrindų ir argumentų, skirtų ieškinyje išdėstytiems pagrindams papildyti, priimtinumo negalima remtis siekiant kompensuoti Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies reikalavimų nesilaikymą pateikiant ieškinį, nes priešingu atveju ši nuostata netektų prasmės.

31 Beje, kalbant apie ieškovės nuorodą į pareigą pagrįsti Bendrijos teisės aktus, reikia pasakyti, kad jeigu institucijai priimant teisės aktą pareiga pateikti jo pagrindus pačiame akte iš tikro gali būti sušvelninta, kai adresatas gerai susipažinęs su

aplinkybėmis, kuriomis tas aktas priimtas (šiuo klausimu žr. 1981 m. spalio 29 d. Teisingumo Teismo sprendimo *Arning prieš Komisiją*, 125/80, Rink. p. 2539, 13 punktą ir 1990 m. kovo 7 d. Sprendimo *Hecq prieš Komisiją*, C-116/88 ir C-149/88, Rink. p. I-599, 26 punktą; 1997 m. liepos 14 d. Pirmosios instancijos teismo sprendimo *B prieš Parlamentą*, T-123/95, Rink. VT p. I-A-245 ir II-697, 51 punktą), tai nereiškia, kad galimybė sušvelninti pareigą pagrįsti gali būti analogiškai taikoma Bendrijos teismui pateikto ieškinio pakankamo aiškumo ir tikslumo reikalavimams. Iš tikro šių reikalavimų privaloma laikytis, nes Bendrijos teismas neturi jokios išankstinės informacijos apie jam teikiamą nagrinėti bylą. Be to, esant būtinybei užtikrinti teisinį saugumą nustatant teisminio ginčo pabaigą ir tinkamą teisingumo vykdymą, negalima atsižvelgti į tariamai gerą teisės aktą rengiančios institucijos susipažinimą su dokumentais kaip į priežastį nesilaikyti Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalies.

32 Remiantis būtent šiais argumentais reikia nagrinėti ieškinyje pateiktus pagrindus.

33 Ieškinyje oficialiai nurodyti du panaikinimo pagrindai. Pirmasis susijęs su klaidingu skundžiamo sprendimo pagrindimu ir Bendrijos teisės, visų pirma EB 86 straipsnio 2 dalies ir su valstybės pagalba susijusių nuostatų, pažeidimu. Antrasis pagrindas susijęs su 1980 m. birželio 25 d. Komisijos direktyvos 80/723/EEB dėl finansinių santykių tarp valstybių narių ir valstybės įmonių skaidrumo (OL L 195, p. 35) su pakeitimais, padarytais 1993 m. rugsėjo 30 d. Komisijos direktyva 93/84/EEB (OL L 254, p. 16), ir Protokolo dėl valstybių narių visuomeninės transliacijos sistemos (OL C 340, 1997, p. 109, toliau – Amsterdamo protokolas), Amsterdamo sutartimi pridėto prie EB sutarties, nuostatų pažeidimu.

Dėl pirmojo pagrindo

34 Šis pagrindas išdėstytas ieškinio 32–41 punktuose. Tačiau ieškinio 32–37 punktuose tik aprašoma Komisijos analizė, kurią atlikusi ši institucija nusprendė, kad *France 2* ir

France 3 patikėta teikti bendros ekonominės svarbos paslaugas (toliau – BESP) pagal EB 86 straipsnio 2 dalį.

35 Su šiuo pagrindu susijęs pirmasis pateiktas kaltinimas pradedamas dėstyti ieškinio 38 punkte. Pirmojoje šio punkto pastraipoje ieškovė „teigia <…>, kad Komisijos analizėje neatsižvelgiama į daugelį lemiamų faktų, kuriais remiantis būtų buvusi padaryta priešinga išvada“.

36 Pirmosios instancijos teismas pažymi, kad, nepaisant pirmojo teiginio, kuriuo ieškovė, atrodytų, prieštarauja, kad *France 2* ir *France 3* misija iš esmės galėtų būti BESP, toliau ieškinio 38 punkte apie tai nepateikiama jokios informacijos. Taigi ieškovė niekaip neplėtoja šio galimo prieštaravimo ir visiškai nemini labai išsamių Komisijos argumentų apie *France 2* ir *France 3* misiją, išdėstytų skundžiamo sprendimo 69–75 konstatuojamosiose dalyse.

37 Toliau ieškinio 38 punkte ieškovė, atrodytų, faktiškai kaltina Komisiją, kad ši neatsižvelgė į, pirma, *France 2* ir *France 3* veiklos aprašyme nustatytos misijos ir, antra, jos pačios veiklos aprašyme ieškovei nustatytų pareigų tariamą „esminį“ vienodumą. Atrodytų, jog, pasak ieškovės, dėl šio tariamo „esminio“ vienodumo Komisija neturėjo nuspręsti, kad *France 2* ir *France 3* misija yra BESP.

38 Tačiau ieškovė šį kaltinimą teikia visiškai neminėdama, net bendrai, veiklos aprašymuose, kuriais ji remiasi, nurodytos misijos ir pareigų. Visų pirma ji visiškai nenurodo, ar tariamas vienodumas, apie kurį kalba, yra susijęs su transliuojamų programų kategorijomis, programų visumai taikomais galimais kokybiniais reikalavimais ar kitomis pareigų rūšims.

39 Todėl Pirmosios instancijos teismas mano, kad ieškinyje pateiktas ieškovės kaltinimas yra visiškai neaiškus ir netikslus, o to reikalaujama pagal Procedūros reglamento

44 straipsnio 1 dalį, kad būtų galima užtikrinti teisinį saugumą ir tinkamai vykdyti teisingumą.

40 Bet kuriuo atveju Pirmosios instancijos teismas teigia, kad nors šis kaltinimas galėtų būti laikomas priimtinu pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalį, jis turėtų būti atmestas kaip akivaizdžiai nepagrįstas, nes nepateikta jokių jį pagrindžiančių įrodymų.

41 Iš tiesų ieškovė ieškinio priede nepateikė nei *France 2* ir *France 3*, nei savo veiklos aprašymo. Kalbant apie ieškovės atliktos šių veiklos aprašymų lyginamosios analizės pateikimą teikiant dubliką, reikia pasakyti, kad toks pateikimas, kurio vėlavimo niekaip negalima pateisinti, yra nepriimtinas pagal Procedūros reglamento 48 straipsnio 1 dalį. Iš esmės ši lyginamoji analizė iš karto atrodo nesvarbi, nes atlikta dėl laikotarpio po 1996 m. liepos mėnesio, nors su skundžiamu sprendimu susijęs tyrimo laikotarpis tęsiasi nuo 1988 m. iki 1994 metų.

42 Remiantis pirmiau išdėstytais argumentais galima daryti išvadą, kad pirmasis ieškovės kaltinimas, susijęs su *France 2* ir *France 3* patikėtų misijų pripažinimu BESP, turi būti atmestas kaip nepriimtinas pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalį ir bet kuriuo atveju – kaip akivaizdžiai nepagrįstas.

43 Ieškinio 39 punkto pirmojoje pastraipoje ieškovė dėsto antrąjį kaltinimą ir nurodo prieštaraujanti Komisijos analizei bei išvadoms dėl Prancūzijos Respublikos suteiktų finansinių kompensacijų visuomeniniams televizijos kanalams vertinimo proporcingumo principo atžvilgiu.

44 Tačiau kitose 39 punkto pastraipose nėra jokios informacijos, iš kurios būtų galima tiksliai suprasti, kodėl ieškovė prieštarauja Komisijos analizei ir išvadoms.

45 Šio punkto antrojoje, šeštojoje ir septintojoje pastraipose iš tikrųjų aprašomos taikomos taisyklės arba Komisijos metodas, tačiau nepateikiami jokie tikslūs argumentai. Trečiojoje pastraipoje iš esmės nelabai aiškiai dėstomi lyg ir tie patys teiginiai, kurie buvo išdėstyti prie pirmojo kaltinimo ir kuriuos nuspręsta laikyti nepriimtinais ar nepagrįstais.

46 Šio punkto ketvirtojoje ir penktojoje pastraipose ieškovė iš esmės tvirtina, kad skundžiamo sprendimo 86 konstatuojamojoje dalyje (4 lentelė) pateikti skaičiai yra lakoniški ir netikslūs. Tačiau reikia konstatuoti, kad tokia kritika nepagrįsta jokiais paaiškinimais.

47 39 punkto aštuntojoje ir paskutinėje pastraipoje ieškovė pripažįsta, kad ieškinyje nepaaiškina kaltinimo ir kad ji „kituose raštuose pateiks ekonomines analizes, reikalingas Komisijos taikytam metodui, kuris atrodo ginčytinas, paneigti“.

48 Esant tokioms aplinkybėms, antrąjį kaltinimą reikia atmesti kaip nepriimtiną pagal Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalį.

49 Ieškinio 40 punkte, kuris lyg ir atitiktų trečiąjį kaltinimą, ieškovė teigia, jog „Komisija <…> nusprendė, kad nuo 1990 m. iki 1994 m. *France 2* ir *France 3* taikytos kainos už reklamą nebuvo gerokai mažesnės už jų tiesioginių privačių konkurentų *TF1* ir *M6* taikytas kainas“. Ji priduria, kad „priimdama tokį sprendimą Komisija rėmėsi vieninteliu kriterijumi: vidutine GRP (vidutinės suminės auditorijos) kaina (nustatyta skundžiamo sprendimo 93 konstatuojamojoje dalyje)“. Paskui ieškovė teigia, kad ji „prieštarauja šiai analizei ir ją atlikus padarytai išvadai“.

50 Tačiau toliau 40 punkte ieškovė, paskelbusi tokius prieštaravimus, visiškai neginčija Komisijos argumentų, kurie labai išsamiai išdėstyti skundžiamo sprendimo 90–

100 konstatuojamosiose dalyse. Visų pirma ji visiškai nepaaiškina, kodėl Komisijos analizėje naudojamų GRP išreikštų duomenų nepakanka.

51 Ji tik nurodo, kad „jai kyla klausimas dėl to, jog nebuvo atlikta analizė dėl vieno paprasto fakto, kad du tinklus turintys visuomeniniai kanalai *France 2* ir *France 3* pasiekia platesnę auditoriją nei ieškovė, todėl tuo galima paaiškinti skelbiamų kainų skirtumus; be to, visuomeniniai kanalai dosniai remiami valstybės pagalbos lėšomis ir jiems netaikomi tokie pelningumo reikalavimai, kokie galioja privatiems kanalams“.

52 Pirmosios instancijos teismas konstatuoja, kad ieškovė, iš pradžių neaiškiai kalbėdama apie „platesnės auditorijos“ poveikį, nepateikia jokio paaiškinimo, kaip reikėtų suprasti šią frazę. Tačiau atsižvelgus į akivaizdų faktą, kad vienas televizijos žiūrovas vienu metu žiūri tik vieną kanalą, ieškovės vartojama frazė „platesnė auditorija“ ir galimi samprotavimai apie tai, ką ji galėtų reikšti, yra ypač migloti, nes ieškinyje nėra jokio paaiškinimo. Siekiant suprasti šią frazę, bandymas ją performuluoti taip, jog ji darytų nuorodą į Prancūzijos televizijos BESP potencialą padidinti savo programų žiūrimumą dėl to, kad ji turi du kanalus, o to negali padaryti privatūs transliuotojai, nesuteikia jokio aiškumo vien dėl to paties fakto, kad vienas televizijos žiūrovas vienu metu žiūri tik vieną televizijos kanalą. Bet kuriuo atveju ieškovės naudojama nuoroda į miglotą frazę „platesnė auditorija“ nepagrįsta jokiu argumentu, kuriuo aiškiai ir išsamiai būtų paneigiamas skundžiamame sprendime Komisijos pateiktas konkretus argumentas. Esant tokioms aplinkybėms, ieškinio 40 punkte pateiktas trečiasis kaltinimas taip pat yra nepriimtinas.

53 Remiantis visais pirmiau išdėstytais argumentais galima daryti išvadą, kad pirmasis ieškinio dėl panaikinimo pagrindas yra nepriimtinas, nes visi trys jį sudarantys kaltinimai nepriimtini, o pirmasis bet kuriuo atveju dar akivaizdžiai nepagrįstas.

Dėl antrojo pagrindo

54 Ieškinio 42 punkte ieškovė teigia, kad „Komisija neteisingai pritaikė direktyvą (80/723, su pakeitimais) nuspręsdama, jog būtent ši direktyva iki 2000 m. netaikytina visuomeninės televizijos kanalų transliacijų veiklai (skundžiamo sprendimo 81 konstatuojamoji dalis)“. Ieškovė pažymi, kad „dėl tokio vertinimo netiksliai taikomas Amsterdamo protokolas“.

55 Komisija atsako, kad ji negali nustatyti, kurioje skundžiamo sprendimo konstatuojamojoje dalyje pateiktas toks ieškovės jai priskiriamas teiginys. Neatsižvelgiant į jo nepriimtinumą, šis pagrindas bet kuriuo atveju būtų akivaizdžiai teisiškai nepagrįstas.

56 Pirmosios instancijos teismas dar sykį konstatuoja, kad ieškovė savo poziciją pateikia netiksliai ir neaiškiai. Iš tiesų ji visiškai nepagrindžia, kodėl dėl tariamo klaidingo Direktyvos 80/723 su pakeitimais taikymo turėtų būti panaikintas skundžiamas sprendimas. Taip pat niekaip nepaaiškinama nuoroda į Amsterdamo protokolą.

57 Taigi, kaip ir pirmojo ieškinio dėl panaikinimo pagrindo atveju, ieškovė galiausiai verčia atsakovę ir Pirmosios instancijos teismą spėlioti, kokie yra tikslūs faktiniai bei teisiniai argumentai ir vertinimai, kuriais gali būti grindžiami jos prieštaravimai. Procedūros reglamento 44 straipsnio 1 dalimi kaip tik siekiama išvengti tokios situacijos, kuri kelia grėsmę teisiniam saugumui ir yra nesuderinama su geru teisingumo vykdymu.

58 Todėl, atsižvelgiant į minėtą nuostatą, šis pagrindas turi būti atmestas kaip nepriimtinas.

59 Bet kuriuo atveju teiginys, kad Direktyvos 80/723 su pakeitimais taikymas buvo klaidingas, yra akivaizdžiai nepagrįstas. Iš tiesų skundžiamo sprendimo 81 konstatuojamojoje dalyje Komisija nenurodė, jog ta direktyva netaikytina iki 2000 metų. Ji paaiškino, kad direktyva nustatytas įsipareigojimas atskirti sąskaitas yra netaikomas televizijos sektoriui skundžiamame sprendime aptariamu laikotarpiu.

60 Šis Komisijos teiginys yra tikslus. Iš tiesų pareiga tvarkyti sąskaitas atskirai iš dalies pakeistoje Direktyvoje 80/723 buvo nustatyta tik 2000 m. liepos 26 d. Komisijos direktyva 2000/52/EB (OL L 193, p. 75), tad skundžiamame sprendime aptariamu laikotarpiu jos nebuvo.

61 Todėl, neatsižvelgiant į nepriimtinumą, antrasis pagrindas, grindžiamas klaidinga prielaida, yra akivaizdžiai teisiškai nepagrįstas.

62 Remiantis pirmiau išdėstytais argumentais šis ieškinys turi būti atmestas kaip nepriimtinas ir bet kuriuo atveju, kalbat apie pirmojo pagrindo pirmąjį kaltinimą ir apie antrąjį pagrindą, kaip akivaizdžiai teisiškai nepagrįstas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

63 Pagal Procedūros reglamento 87 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti bylinėjimosi išlaidas, jeigu laimėjusi šalis to prašė. Be to, remiantis šio straipsnio 4 dalimi, į bylą įstojusios valstybės narės pačios padengia savo išlaidas.

64 Kadangi ieškovė bylą pralaimėjo, ji turi padengti savo ir Komisijos išlaidas pagal šios reikalavimus. Prancūzijos Respublika padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

PIRMOSIOS INSTANCIJOS TEISMAS (penktoji kolegija)

nutaria:

1. Atmesti ieškinį.

2. *Télévision française 1 SA (TF1)* padengia savo ir Komisijos bylinėjimosi išlaidas.

3. Prancūzijos Respublika padengia savo bylinėjimosi išlaidas.

Priimta 2008 m. gegužės 19 d. Liuksemburge.

Kancleris — Pirmininkas

E. Coulon — M. Vilaras